

Budoucnost – její „otevřenost“

Konrad Lorenz napsal malou knížku (1994) „Die Zukunft ist offen“ (v češtině: 7663, *Budoucnost je otevřená*; jde vlastně o rozhovory); titul může být omluven, ostatně i tak je důležitý, ovšem jen v jistém směru. Ale není to správná formulace, a vlastně ani správná myšlenka. *Budoucnost* není otevřená, ale sama se otvírá, resp. přichází (možná proto, že by bylo lépe říci, že je otvírána – ještě nevíme, jak), a ještě lépe: přicházejí z ní všechny nové nepředmětné výzvy, na které teprve může být reagováno (nebo nereagováno), a to naprosto jiným, odlišným způsobem, než jak může být reagováno na cokoli „daného“, „jsoucího“, „předmětného“. – Takže: *budoucnost* přichází – a teprve pak se stává přítomností (a pak i minulostí). Říci, že přichází sama a spontánně, je sice možné, ale ve skutečnosti to nevíme – je to nedoložené tvrzení. Co je však nepochybné, že přichází-li odněkud, z něčeho nebo od někoho (či z někoho), nemůže to být nic minulého a dokonce ani právě aktuálně „jsoucího“. Jediné řešení je akceptování a hledání skutečnosti (nebo skutečností), které „jsou“ „ne-jsoucí“. Tyto ne-jsoucí, ne-předmětné skutečnosti musí nepochybně přicházet samy; nesou-li si svůj čas (termín, lhůtu) s sebou nebo je-li jim „přidělováno“ či „udělována“, o tom zatím nemáme žádných vědomostí (a dokonce asi ani žádných tušení).

(Písek, 130902-1.)